

Morgen is er weer een dag

Suzanne Hautvast

Het verhaal is simpel. Een man ontmoet een vrouw in een café. Beiden zijn alcoholist. Ze beginnen een relatie, maar de eerste scheuren zijn al snel zichtbaar. De vrouw gaat vreemd met de grootste vijand van de man. De man, die af en toe gedichten schrijft, wordt benaderd door een vrouwelijke uitgever. Zij wil niet alleen zijn gedichten publiceren, maar ze biedt hem ook een ander leven. Een leven met geld, maar zonder drank. De man geeft toe aan de verlokkingen van het nieuwe leven; het loopt echter op niets uit. De man keert terug naar de vrouw die hij in het café ontmoette.

Saaï? Nee, de film *Barfly* (1987) van regisseur Barbet Schroeder, naar een verhaal van Charles Bukowski, is prachtig. En dat is tegelijkertijd enigszins zorgwekkend. Wat we te zien krijgen is namelijk allesbehalve prachtig: ongewassen, zuipende, op barkrukken van gure kroegen in naargeestige achterbuurten vastgeroeste mannen en vrouwen. Ze leven in appartementen waarvan het onderhoud niet eens meer achterstallig te noemen is. De narigheid wordt nog eens benadrukt door de grauwe en donkere kleuren van de film.

Waarom verveelt deze film niet, in tegenstelling tot bijvoorbeeld *28 Days* (2000, regie Betty Thomas) waarin een ambitieuze jonge schrijfster (een rol van Sandra Bullock) in een rehabilitatiekliniek moet verblijven omdat ze onder invloed achter het stuur zat en een ongeluk veroorzaakte? Ongetwijfeld zorgen hoofdrolspelers Mickey Rourke en Faye Dunaway voor veel kijkgenot. De lachende grijns van wie-doet-me-wat Rourke is uiterst charmant. Wat zou je hem nou kwalijk kunnen nemen? Ook de vergane schoonheid van Dunaway is mooi in beeld gebracht. Het grote contrast met *28 Days* zit echter niet alleen in het acteerwerk.

28 Days is zoals het hoort. De hoofdrolspeelster wil uiteraard niet naar de vreselijke rehabilitatiekliniek waar over 'de Heer' wordt gezongen, voortdurend over gevoel wordt gepraat en waar je bordjes om je nek krijgt als je niet doet wat er van je wordt gevraagd. Maar alles is beter dan naar de gevangenis gaan, want dat is het alternatief. We zien de jonge vrouw mopperen, niet meedoen, ongeïnteresseerd onderuitgezakt zitten en stiekem sigaretten roken. We zien haar echter ook al snel lachen, zingen, vriendschappen sluiten, afstand nemen van haar 'foute' vriend en bovenal besluiten om niet meer te drinken. Kortom de ideale cliënt. Maar niet alleen dat. *28 Days* doet denken aan een documentaire van de Evangelische Omroep waarin burgersleed breed wordt uitgemeten. Het is allemaal heel erg wat er is gebeurd, het kan iedereen overkomen, maar het komt ook weer goed. Als we maar de juiste beslissingen nemen. Aangrijpend is de film hierdoor allerm minst.

In *Barfly* wordt eigenlijk geen enkele juiste beslissing genomen. De ellende wordt gekoesterd en dat verhoogt het kijkplezier enorm. Geen ontwenningsskliniek, laat staan rehabilitatie, maar landerigheid en ongebreideld kijken naar mooie lange vrouwenbenen. Waarom vandaag iets doen als het morgen ook nog kan? Hiermee appelleert regisseur Schroeder met succes aan de romantiek van de vrijheid van een tegendraads leven.

Dat willen we allemaal wel, zolang het duurt en kan...

Films

Barfly is in 1987 uitgebracht in de Verenigde Staten, regie Barbet Schroeder.

28 Days is in 2000 uitgebracht in de Verenigde Staten, regie Betty Thomas.

Beide films zijn op video en dvd te huur en te bestellen via www.amazon.com.

Suzanne Hautvast (✉)

S. Hautvast, trajectbegeleider Rode Schakel, integrale hulpverlening aan prostituees.